

Soy Luna
El viaje comienza
Paco Jiménez

Copyright © 2016 Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate

Interviuri: Adriana Quijada
Desene: Lucero Elizabeth Vázquez Téllez

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Soy Luna. Un nou început
Paco Jiménez

Traducere din limba spaniolă: Oana Balas (Gaal Soft)

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Aloma Ciomâzgă-Mărgărit
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIMÉNEZ, PACO
Soy Luna. Un nou început/ Paco Jiménez;
trad.: Graal Soft. – București: Grup Media Litera, 2016
ISBN 978-606-33-0898-7

I. Jiménez, Paco
II. Soft, Graal (trad.)
821.113.5-31=135.1

Text de Paco Jiménez

Văd luminile deasupra mea. Înaintez în viteză și zâmbesc. Știu că tuturor le-a plăcut ultimul meu tur. Arunc o privire în jur: tribunele sunt pline de oameni și toți mă privesc. Sunt foarte fericită. Fac ce-mi place cel mai mult: patinez. Pista e luminată de culori felurite, iar eu îmi văd medalionul strălucind în timp ce patinez.

Mă concentrez, îmi iau avânt și fac o piruetă care îmi dă senzația că mă pot înălța până la cer. Brusc, simt că medalionul mi se desprinde de la gât și zboară undeva, departe.

Apoi aud pe cineva strigându-mă.

– Luna, Luna...

Mi-e greu să mă trezesc, dar când reușesc, în cele din urmă, deschid ochii și o văd pe mama care încearcă să-mi spună ceva.

- Luna, Luna, trezește-te! Ai văzut cât e ceasul? mă întreabă ea pe un ton îngrijorat.

O cheamă Mónica, iar acum e îmbrăcată cu uniforma ei impecabilă de maestru bucătar.

Mă uit la ceas și mă ridic în capul oaselor. E groaznic de târziu! Încerc să mă îmbrac cât mai repede, lovindu-mă de toate obiectele din cameră, apoi îmi pun rolele.

- Am avut un vis incredibil! Am visat că patinam pe o pistă cu lumini strălucitoare și oamenii se uitau la mine. Apoi, am făcut o piruetă în aer și mi-am pierdut medalionul, îi povestesc mamei.

- Luna, a fost doar un vis, îmi spune ea, așezându-și palma pe pieptul meu. Medalionul tău e aici și are grijă de tine.

- Nu știu dacă mai cred în medalioane protectoare...

Mă uit la ceas și sar din pat.

- Tata mă poate duce azi?

- Nu, nu poate. Azi îi întâmpină pe noii proprietari, așa că grăbește-te, e foarte târziu!

Îi dau un pupic și plec pe role. Trebuie să ajung cât mai repede la Fudger Wheels, restaurantul unde am lucrat toată vara, livrând comenzi la domiciliu, cu prietenul meu, Simón.

Și chiar el mă întâmpină la intrare, cu un zâmbet complice.

- Haide, grăbește-te! Pune-ți uniforma înainte să te vadă Căpităneasa, azi e mai nesuferită ca niciodată.

De-asta îl iubesc, e cel mai bun prieten al meu și are întotdeauna grijă de mine.

Mă schimb rapid, pregătesc o comandă și, în timpul ăsta, îi povestesc lui Simón ce vis grozav am avut:

- Am visat că mă dădeam cu rolele pe o pistă, publicul mă privea, părea un spectacol... Și făceam o piruetă în aer.

- Dă-mi voie să-ți spun două lucruri, Luna Valente, mă întrerupe Simón, râzând. Unu, tu ești mereu pe role, practic trăiești pe role. Doi, ai o imaginație foarte bogată. Sigur nu ai văzut elefanți care patinau în vis?

– Nu, dar am auzit un cântec.

Încep să i-l fredonez, încercând să-mi amintesc ritmul. Simón chicotește din nou, dar mă acompaniază, lovind ușor din degete și străduindu-se să țină ritmul.

Chiar atunci intră Căpităneasa, cu adresele de livrare și cronometrul.

– Uite, Valente! Trebuie să mergi în toate locurile astea. Nu uita, dacă îți ia mai mult de zece minute, ți se scade din salariu.

– OK! Porniți cronometrul!

Aud declicul cronometrului, îi zâmbesc lui Simón și o zbughesc pe role, ca din pușcă.

Merg cât pot de repede și livrez toate comenzile. Nu vreau s-o înfurii și mai tare pe Căpităneasă. Profit de timp și mă întorc prin locul unde exersează cu Simón atunci când nu lucrăm. Priveliștea e minunată...

Culorile mării îmi taie răsuflarea de fiecare dată. Dintr-o dată, îmi sare în față un băiat care pare să exerseze mișcări *freestyle*.

– Fii atent! strig eu, cât pe ce să-l lovesc.

– Hei! Trebuia să ceri voie! îmi zice el, măsurându-mă din cap până-n picioare cu un

zâmbet încrezut. Sigur ai vrut să mă lovești. Multe fete vor asta.

– Ei bine, eu nu. În plus, sunt la lucru.

Se vede că-i înfumurat. Nu pare de prin partea locului, probabil e vreun turist.

– Da? Unde? Vreau și eu să fac o comandă, mi-a răspuns el, zâmbind.

Îl ignor și-mi văd de drum. Trebuie să mă grăbesc să mă întorc la Fudger Wheels. N-am timp de pierdut cu un băiat necunoscut și, pe deasupra, înfumurat.

